

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-9/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Silvija Čovića članova vijeća te sudske savjetnice Marte Sraka, zapisničarke, u upravnom sporu tužiteljice Hrvatske odvjetničke komore, Zagreb, Koturaška 53/II, OIB: 97760500066, koju zastupa IMB, predsjednica, protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, OIB: 68011638990, uz sudjelovanje zainteresirane osobe LG iz [adresa], OIB: [osobni identifikacijski broj], u predmetu radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 8. travnja 2026.

presudio je

I. Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/25-01/974, urbroj: 401-01/04-25-2 od 11. prosinca 2025.

II. Odbija se žalba LG protiv rješenja Hrvatske odvjetničke komore broj: 8949-2025-3 od 3. rujna 2025.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika točkom 1. izreke poništeno je rješenje Hrvatske odvjetničke komore broj: 8949-2025-3 od 3. rujna 2025., točkom 2. rješenja odobrava se LG pravo na pristup preslici Pravilnika o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta Hrvatske odvjetničke komore donesenog na sjednici Upravnog odbora Hrvatske odvjetničke komore održanoj dana 19. svibnja 2022. godine, točkom 3. odobrava se LG pravo na pristup informaciji o imenima i prezimenima i pojedinačno ostvarenim bruto plaćama u 2024. godini onih zaposlenika Hrvatske odvjetničke komore koji su bili zaposleni na dan 31. prosinca 2024. godine na način da se na dokumentu rekapitulacija obračuna plaće od 1. siječnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. prekriju svi podaci osim imena i prezimena zaposlenika navedenih pod šiframa 6, 8, 14, 15, 17, 18, 20, 23, 28, 30, 31, 33, 34, 35, 37, 38, 41, 44, 45, 46, 48, 50, 52, 53, 54, 56 i 57 i iznosa bruto plaće koje se odnose na iste zaposlenike, točkom 4. rješenja odobrava se LG pravo na pristup informaciji o imenima i prezimenima i nazivu radnog mjesta onih zaposlenika Hrvatske odvjetničke komore koji su bili zaposleni dana 31. prosinca 2024. godine na način da se na dokumentu evidencija o radnicima/aktivni radnici po radnom vremenu prekriju svi podaci osim imena i prezimena zaposlenika i naziva radnog mjesta. Točkom 5.

rješenja djelomično se odobrava LG pravo na pristup kvalifikacijama koje osobe, koje su bile zaposlene u Hrvatskoj odvjetničkoj komori na dan 31. prosinca 2024. godine stvarno imaju na način da se na dostavljenim svjedodžbama, diplomama, potvrdama o završenom studiju, potvrda o osposobljenosti, uvjerenjima, radnim knjižicama, osim imena i prezimena zaposlenika na koje se ti akti odnose i njihova stečena stručna sprema/kroz stručno zvanje/stručnog naziva/osposobljenost za obavljanje poslova, informacije o položenim državnim stručnom ili pravosudnom ispitu, prekriju svi drugi osobni podaci tih zaposlenika Hrvatske odvjetničke komore te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija, a točkom 6. naloženo je Hrvatskoj odvjetničkoj komori da postupi sukladno točkama 2., 3., 4. i 5. izreke rješenja u roku od 8 dana od njegove pravomoćnosti.

2. Protiv navedenog rješenja tužiteljica je podnijela tužbu u kojoj je istakla da je zainteresirana osoba LG zahtjevom od 5. kolovoza 2025. od Hrvatske odvjetničke komore (dalje u tekstu: tužiteljice) zatražila dostavu podataka o točnom broju zaposlenika tužiteljice na dan 31. prosinca 2024. s imenima zaposlenika i nazivima njihovih radnih mjesta, traženim kvalifikacijama i kvalifikacijama koje ti zaposlenici stvarno imaju te njihovim pojedinačno ostvarenim bruto plaćama u 2024. godini. Tužiteljica nadalje ističe da je zahtjev odbijen rješenjem od 3. rujna 2025. nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa temeljem članka 23. stavka 6. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13., 85/15., 69/12. – dalje u tekstu: ZPPI). Nadalje ističe što je sve odobreno rješenjem tuženika. Tužiteljica smatra da je rješenje u cijelosti nezakonito, jer je tuženik pogrešno utvrdio činjenično stanje, pogrešno primijenio materijalno pravo te su istim prekoračene granice zahtjeva i žalbe na način da je odobren pristup informacijama koje nisu bile niti tražene, niti su bile predmet prvostupanjskog rješenja od 3. rujna 2023. Prvenstveno navodi da je predmetno rješenje doneseno na temelju pogrešnog utvrđenja da je tužiteljica tijelo javne vlasti čiji je osnivač Republika Hrvatska. Naime, tuženik u rješenju na stranici 8 navodi "Naime, kada se uzme u obzir da je prvostupanjsko tijelo javne vlasti i obveznik primjene Zakona o pravu na pristup informacijama čiji radi i poslovanje treba biti transparentno, osobito imajući na umu da se radi o tijelu javne vlasti koje je osnovala Republika Hrvatska nejasno je u čemu bi se sastojale štetne posljedice za gospodarske interese prvostupanjskog tijela ako žaliteljici omogući informacije o pojedinim isplaćenim iznosima iz sredstava tog tijela javne vlasti". Ističe da je tužiteljica sukladno članku 37. Zakona o odvjetništvu samostalna i neovisna organizacija sa svojstvom pravne osobe koja predstavlja odvjetništvo Republike Hrvatske kao cjelinu. Republika Hrvatska nije osnivač tužiteljice niti to smije biti jer bi se time narušila samostalnost i neovisnost odvjetništva koja je zajamčena člankom 27. Ustava Republike Hrvatske. Nadalje ističe da je točkom 2. izreke rješenja podnositeljici zahtjeva odobreno pravo na pristup preslici Pravilnika o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta tužiteljice, a koji Pravilnik tužiteljica nije niti tražila niti on sadrži informacije čiju je dostavu podnositeljica zahtjeva tražila. Tužiteljica nadalje ističe pogrešna utvrđenja tuženika naznačene na stranicama 9 i 10 osporenog rješenja sukladno kojima tuženik kao razlog za odobravanje pristupa traženim informacijama osporenim rješenjem navodi transparentnost potrošnje sredstava tužiteljice kao tijela javne vlasti te je utvrđeno postojanje javnog interesa za dostavu podataka o kvalifikacijama zaposlenika u žalbenom postupku. Međutim, tužiteljica ponovno ističe kako ne raspolaže javnim sredstvima. Prema samim Smjernicama Povjerenika za informiranje (test razmjernosti i javnog interesa prosinac 2017.) javni interes za

objavom konkretne informacije postoji u slučajevima koje se odnose na pitanje zaštita okoliša, ugrožavanja javnog zdravlja, prijetnji obrani i javnoj sigurnosti, potrošnje proračunskih sredstava, zakonitosti rada tijela javne vlasti, odgovornog donošenja političkih odluka i upravljanja javnom imovinom, kršenja ljudskih prava te mogućih slučajeva političke korupcije, što se suštinski razlikuje od privatnih i partikularnih interesa (interesa pojedinaca ili skupina) iz čega proizlazi da prema naznačenim Smjernicama javni interes za objavljivanje određene informacije svakako treba razlikovati od zainteresiranosti javnosti odnosno interesantnih informacija, budući da su pitanja od javnog interesa važna za ostvarivanje opće dobrobiti i blagostanja zajednice dok javnost jednostavno može biti samo zainteresirana za neko pitanje kao u slučaju podnositeljice zahtjeva. Isto tako ističe i pojašnjenje same definicije informacija što je Konačnim prijedlogom Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama iz srpnja 2015. detaljno obrazloženo odnosno da se informacijom u smislu ZPPI-a ne smatraju sve informacije u postupku tijela javne vlasti već da je bitna i svrha nastanka informacije odnosno da se informacije smatraju samo informacije javnog karaktera, a sve ostale informacije se ne smatraju informacijama u smislu odredbe članka 5. stavka 3. ZPPI-a. U slučaju kada pravna osoba ni u kojem dijelu ne raspolaže javnim sredstvima kao u slučaju tužiteljice informacija o tome kako ta pravna osoba raspolaže sredstvima koja nisu javna (koliko izdvaja za plaće i slično) ne može biti javnog karaktera te se ne smatra informacijom u smislu ZPPI-a. U tom kontekstu prvenstveno se utvrđuje da je Visoki upravni sud Republike Hrvatske na sjednici svih sudaca tog Suda održanoj 6. lipnja 2022. donio Zaključak o pravnom shvaćanju prema kojem sredstva tužiteljice nisu javna sredstva te je prije donošenja odluke o zahtjevu za pristup informacijama o raspolaganju tim sredstvima potrebno provesti test razmjernosti i javnog interesa. Poziva se na niz presuda Visokog upravnog suda (poslovni broj: Us II-261/2021-7 od 10. lipnja 2022., poslovni broj: Us II-248/2021-4 od 29. lipnja 2022., poslovni broj: Us II-298/2021-7 od 7. srpnja 2022. i poslovni broj: Us II-238/2021-6 od 7. lipnja 2022.) iz kojih je razvidno da tužiteljica ne raspolaže javnim sredstvima. Naime, Visoki upravni sud Republike Hrvatske jasno je zaključio da prihodi od članarina i upisnina propisanih odredbom članka 45. Zakona o odvjetništvu nisu javna sredstva. Nadalje tužiteljica ističe da je u predmetnom rješenju pogrešno utvrđeno da je u konkretnom slučaju nakon provedbe testa razmjernosti i svrhovitosti trebalo podnositeljici zahtjeva omogućiti pristup informacijama pobliže navedenim u izreci rješenja time je postupljeno protivno presudi Visokog upravnog suda broj: Us II-238/2021 u kojoj je Visoki upravni sud dao prednost zaštiti poslovne tajne i osobnih podataka nad pravom podnositeljice zahtjeva za pristup traženim informacijama. Naime, tražene informacije predstavljaju poslovnu i profesionalnu tajnu jer sadržavaju osobne podatke te se pritom upućuje na članak 4. Pravilnika o dužnosti čuvanja poslovne i profesionalne tajne kojeg je Upravni odbor tužiteljice donio na sjednici održanoj 19. listopada 2013., a koji propisuje kako poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su određeni istim Pravilnikom, koji u suštini predstavljaju podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za interes tužiteljice. Člankom 5. stavkom 1. točkom 7. navedenog Pravilnika propisano je kako se poslovnom tajnom tužiteljice smatraju podaci o plaćama zaposlenika tužiteljice. Tužiteljica se nadalje poziva na članak 4. Uredbe EU 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinca u vezi s obradom podataka i slobodnom kretanju takvih podataka te stavljaju izvan snage Direktive 95/46/EZ (dalje u tekstu: Opća uredba o zaštiti osobnih podataka).

Ističe da s obzirom da se ne radi o javnom sredstvima trebalo je provesti test razmjernosti. U provedenom testu razmjernosti i javnog interesa bilo je potrebno ocijeniti prevladava li u konkretnom slučaju javni interes za objavu podataka o imenima i prezimenima zaposlenika tužiteljice na dan 31. prosinca 2024. njihova radna mjesta i kvalifikacije te bruto plaće ili prevladava interes zaštite osobnih podataka zaposlenika tužiteljice i njezine poslovne tajne. Imajući u vidu sadržaj zahtjeva kao i shvaćanja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao eventualni razlozi radi koji bi tražene informacije trebalo učiniti dostupnim javnosti razmatrani su prvenstveno transparentnost rada tužiteljice te uvid u raspolaganje javnim sredstvima u smislu odredbe zakona. Ponovno se ističe da je Visoki upravni sud na sjednici svih sudaca zaključio da sredstva tužiteljice nisu javna sredstva. Isto tako se poziva na praksu Visokog upravnog suda iz koje jasno proizlazi da tužiteljica ne raspolaže javnim sredstvima. Ističe da za zapošljavanje u tužiteljici niti jednim pozitivnim propisom Republike Hrvatske nije propisana obveza provedbe javnih natječaja u okviru kojih bi postojala ili obveza javnog navođenja opisa poslova, uvjeta koje kandidati moraju ispunjavati za zapošljavanje te iznosa plaće za to radno mjesto. Zaposlenici tužiteljice obavljaju svoje poslove u skladu s odredbama Zakona o radu i Pravilnika o radu, a prema organizacijskih i poslovnim potrebama tužiteljice. Kako je nesporna činjenica da tužiteljica ne raspolaže javnim sredstvima ne postoji javni interes da javnosti bude dostupan podatak o plaćama, radnim mjestima, kao i kvalifikacijama u odnosu na svakog poimenično određenog zaposlenika tužiteljice. Naime, obzirom da tužiteljica ne raspolaže javnim sredstvima, a javne ovlasti obavlja samo djelomično što je potvrdio i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: Us II-261/2021-7 od 10. lipnja 2022. svaka fizička osoba koja pristupa zasnivanju radnog odnosa s tužiteljicom nema očekivanja niti ga je dužna imati ni u kojoj mjeri da će podaci o njenom radnom mjestu, poslovima koje obavlja kao i plaći biti dostupni javnosti. S druge pak strane osoba koja zasniva radni odnos primjerice s trgovačkim društvom u vlasništvu Republike Hrvatske, tijelom državne uprave ili bilo kojim drugim tijelom koje se financira iz javnih sredstava odnosno državnog proračuna, a koja tijela zbog toga podliježu povećanom stupnju slobode pristupa informacijama i nadzora javnosti, upoznata je s javnošću funkcioniranja takvih tijela i prije zasnivanja radnog odnosa te prijavom na natječaj, a kasnije i zasnivanjem radnog odnosa u takvim tijelima pristaje na to da njeni osobni podaci budu izloženi javnosti. Kako zaposlenici tužiteljice nisu državni službenici ni namještenici niti se njihova plaća financira javnim sredstvima objava informacija o radnim mjestima odnosno funkcijama zaposlenika tužiteljice i njihovim plaćama ne bi doprinijela javnom interesu. Upravo suprotno objava takvih podataka dovela bi do povrede zaštićenih interesa osoba koje pri zasnivanju radnog odnosa s tužiteljicom nisu računala na to, niti su to bila dužna, da će informacije o poslovima koje obavljaju svakodnevno ili plaćama koje ostvaruju za svoj rad biti dostupne javnosti. Štoviše i tužiteljica je kao poslodavac svjesna činjenice da je samostalna i neovisna organizacija koja javne ovlasti obavlja samo djelom svojeg poslovanja te ne raspolaže javnim sredstvima te svim svojim zaposlenicima jamči zaštitu osobnih podataka svake vrste. Stručna sprema, zvanje i obrazovanje, plaća, opis poslova, naziv poslodavca otkrivaju identitet osobe u svim segmentima njegovog života kako privatnog tako i poslovnog te svaki takav podatak može osobu koja njima raspolaže dovesti do zaključka o ekonomskog i gospodarskom statusu osobe, geografskom položaju, odnosno mjestu stanovanja kao i drugim okolnostima života fizičke osobe koji ne trebaju i ne smiju biti dostupna javnosti, jer za saznanje takvih

informacijama javnog interesa nema. Isto tako treba uzeti u obzir i da tužiteljica na svojoj mrežnoj stranici objavljuje informacije o imenima i prezimenima kao i nazivima radnih mjesta određenih zaposlenika tužiteljici koji su dostupni javnosti neograničeno kao i godišnja financijska izvješća odnosno planove iz kojih je vidljiva struktura i iznos potrošnje sredstava tužiteljice uključuju i izdatke za zaposlenike te sve druge podatke koji su potrebni za ostvarivanje transparentnosti odnosno javnosti i otvorenosti rada. Kako se u konkretnom slučaju radi o osobama koje nisu javni dužnosnici, odnosno službenici za objavu njihovog identiteta, naziva njihovih radnih mjesta, traženih kvalifikacija i kvalifikacija koje ti zaposlenici stvarno imaju kao i njihovih pojedinačno ostvarenih bruto plaća u 2024. godini ne preteži javni interes pogotovo što u konkretnom slučaju javnog interesa nema, a sve obzirom na činjenicu da se kao što je već prethodno naznačeno ne rade o javnim službenicima niti isplata iz javnih sredstava pa samim time javni interes ne može biti kontrola i uvid u trošenje istih. Kao prilog naznačenom ističe se presuda Suda Europske unije od 20. svibnja 2003. Rechnungshof (C-465/00) v Österreichischer Rundfunk i dr. te presude od 25. rujna 2018. Psara i drugi u kojem je riječ o podacima koji su vezani uz javne službenike i zastupnik u Europskom parlamentu čija primanja i troškovi se podmiruju iz javnih sredstava te u kojima se navodi kako zadiranje u pravo na privatnost objavom osobnih podataka o primanjima da bi bilo dopušteno može biti u skladu sa zakonom, mora ostvarivati jedan ili više zakonitih ciljeva ili članka 8. stavka 2. Europske konvencije i mora biti u demokratskom društvu nužno za postizanje tog cilja, a sam zakon kojim se takvo zadiranje propisuje mora biti dovoljno precizno formuliran kako bi se građaninu omogućilo da prilagodi svoje ponašanje. Isto tako, zakonit cilj zadiranja može biti kontrola trošenja javnih sredstava, ali i tada treba utvrditi je li takvo zadiranje nužno za ostvarenje tog cilja, što u konkretnom slučaju u odnosu na podnositeljičin zahtjev znači samo potrebu za još većom kontrolom odnosno potrebom zaštite osobnih prava, budući da se u konkretnom slučaju ne radi o kontroli trošenja javnih sredstava kao zakonitom cilju zadiranja, a sve stoga jer se ne radi o osobama koje su javni službenici niti im se plaća isplaćuje iz javnih sredstava. Također u presudi se ističe kako se nužnost prijenosa osobnih podataka ne može temeljiti na općenitim razlozima kao što su omogućavanje javnosti da provjeri primjerenost izdataka ili osiguravanja prava javnosti na informacije i transparentnost, a iz čega proizlazi da nije moguće općenito priznati nikakav automatski prioritet cilja transparentnosti nad pravnom zaštitom osobnih podataka. Stavljajući sve prethodno navedeno u međusobni odnos razmjernosti nije razvidno da bi javni interes bio dodatno zaštićen ili unaprijeđen saznanjem javnosti o plaći i/ili stručnim zvanjima zaposlenika tužiteljice. Tužiteljica nadalje navodi da je člankom 15. stavkom 2. točkom 2. i 4. ZPPI-a propisano da tijelo javne vlasti može ograničiti pristup informaciji, ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno zakonu kojim se uređuje tajnost podataka i ako je informacija zaštićena propisima kojima se uređuje područje zaštite osobnih podataka. Stavkom 5. propisano je da ako tražena informacija sadrži podatak koji podliježe ograničenju iz stavka 2. i 3. istog članka ZPPI-a preostali dijelovi informacije učinit će se dostupnim. Člankom 16. ZPPI-a propisano je da tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 5. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. i 4. ZPPI-a dužno je prije donošenja odluke provesti test razmjernosti i javnog interesa. Stavkom 2. navedenog članka ZPPI-a propisano je da je kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka

15. stavka 2., 3. i 4. ZPPI-a, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacije će se učiniti dostupnima. Člankom 23. stavkom 6. točkom 2. ZPPI-a propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se ispune uvjeti propisani u člancima 15. stavak 2., 3. i 4., a u vezi s člankom 16. stavkom 1. ZPPI-a.

Slijedom navedenog, tužiteljica smatra da je pravilno na temelju rezultata provedenog testa razmjernosti i javnog interesa, primjenom citiranih odredbi ZPPI-a na tako utvrđeno činjenično stanje odbila zahtjev podnositeljice zahtjeva za dostavu traženih podataka, jer je utvrđeno da prevladava interes zaštite osobnih podataka i privatnosti odnosno poslovna tajna tužiteljice u odnosu na javni interes jer bi neovlaštenim korištenjem tih podataka od treće osobe u svrhu koja nije u skladu sa svrhom radi koje su ti podaci prikupljeni, moglo doći do zlouporabe tih podataka kao i do nastanka štete za interese tužiteljice, a istovremeno omogućavanje pristupa predmetnim informacijama ne bi doprinijelo javnom interesu. Imajuću u vidu sve navedeno, tužiteljica smatra da je u konkretnom slučaju potrebno primijeniti stajalište Visokog upravnog suda Republike Hrvatske zauzeto u predmetu Us II-238/21 u kojem se odlučivalo o ostvarivanju prava na pristup informacijama koje su se odnosile na specifikaciju isplate tužiteljici u sklopu poslovne suradnje. Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji, poništi osporeno rješenje i odbije kao neosnovana žalba zainteresirane osobe odnosno podredno da Visoki upravni sud poništi rješenje tuženika i predmet vrati tuženiku na ponovni postupak.

3. Tužba je dostavljena na odgovor tuženiku i zainteresiranoj osobi.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod obrazloženja osporenog rješenja. Vezano za navode tužiteljice da je predmetno rješenje doneseno na temelju pogrešnog utvrđenja da je tužiteljica tijelo javne vlasti čiji je osnivač Republika Hrvatska ističe se kako je, iako omaškom tuženika na stranici broj 8 rješenja, navedeno je da je tužiteljica tijelo javne vlasti čiji je osnivač Republika Hrvatska, stoga je neosnovan navod tužiteljice da je predmetno rješenje doneseno na temelju pogrešnog utvrđenja da je tijelo javne vlasti čiji je osnivač Republika Hrvatska. Ističe da je to navedeno omaškom. U osporenom rješenju tuženika je jasno istaknuto kako tužiteljica predstavlja tijelo javne vlasti jer se radi o pravnoj osobi s javnim ovlastima, osnovano je temeljem posebnog zakona. Isto tako se poziva, kao i tužiteljica, na zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice suda od 6. lipnja 2022. prema kojoj je Visoki upravni sud zaključio da iako prihodi tužiteljice od članarina i upisnina ne predstavljaju javna sredstva, nesporna je činjenica da je tužiteljica tijelo javne vlasti i obveznik provedbe Zakona o pravu na pristup informacijama. Vezano za navode tužiteljice da su rješenjem tuženika prekoračene granice zahtjeva i žalbe na način da je odobren pristup informacijama koje nisu bile zatražene niti su bile predmet prvostupanjskog rješenja, prema mišljenju tuženika, nije osnovan. Naime, činjenica da je podnositeljica zahtjeva u svom zahtjevu za pristup informacijama od 5. kolovoza 2025. tražila da se dostave podaci o točnom broju zaposlenika tužiteljice na dan 31. prosinca 2024. s imenima zaposlenika i nazivom radnih mjesta, traženim kvalifikacijama i kvalifikacijama koje ti zaposlenici stvarno imaju te njihovim pojedinačno ostvarenim bruto plaćama u 2024. godini te je istina da nije tražila uvid u navedeni Pravilnik tužitelja. Međutim, tuženik je uvidom u navedeni Pravilnik utvrdio da se upravo radi o aktu kojim se uređuje organizacija rada i unutarnje ustrojstvo tužiteljice kao

poslodavca, zatim sistematizacija radnih mjesta, naziv radnih mjesta te drugi posebni uvjeti koje radnik treba ispunjavati za određeno radno mjesto, osnovni opis poslova svakog radnog mjesta kao i raspon bruto plaće za svako radno mjesto, a što je upravo bio predmet zahtjeva tužiteljice prema ocjeni tuženika. Ističe da je pristup informacijama koje se tiču isplate koje vrši tužiteljica bio predmet višeg postupka koji su se vodili pred tuženikom, ali i pred naslovljenim sudom te da je u svim postupcima utvrđena javna dostupnost navedenih informacija. Predlaže da se tužbeni zahtjev tužiteljice odbije i potvrdi osporeno rješenje.

5. Zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu.

6. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24. – dalje: ZUS) tužiteljici je dostavljen odgovor na tužbu.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Kao prvo valja istaći da osnovano tužiteljica prigovara utvrđenju tuženika iz obrazloženja osporenog rješenja prema kojemu se na stranici 8 navodi da se radi o tijelu javne vlasti koje je osnovala Republika Hrvatska. Istine je da u odgovoru na tužbu tuženik ističe da se radi o omašci, međutim, odgovor na tužbu ne može zamijeniti obrazloženje osporenog rješenja.

9. Odredbom članka 27. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine", 56/90., 135/97., 8/98., 113/00., 124/00., 28/01., 41/01., 55/01., 76/10, 85/10., 5/14. – dalje u tekstu: Ustav RH) propisano je da odvjetništvo kao samostalna i neovisna služba osigurava svakome pravnu pomoć, u skladu sa zakonom.

Odredbom članka 37. Zakona o odvjetništvu ("Narodne novine", 9/94., 117/08., 50/09., 75/09., 18/11., 126/21., 98/25. – dalje u tekstu: ZO) propisano je da se odvjetnici obvezatno udružuju u Komoru kao samostalnu i neovisnu organizaciju sa svojstvom pravne osobe (članak 1.) te da Komora predstavlja odvjetništvo Republike Hrvatske kao cjelinu (članak 2.). Točno je, kako navodi tužitelj, da je pogrešnim navođenjem da je Hrvatska odvjetnička komora tijelo javne vlasti čiji je osnivač Republika Hrvatska narušena ustavna i zakonska odluka odvjetništva, iako se kasnije u odgovoru na tužbu navodi da se radi o omašci u osporenom rješenju. Nesporno je da iz zaključka sa sjednice svih sudaca Visokog upravnog suda od 6. lipnja 2022. proizlazi da sredstva tužiteljice nisu javna sredstva te da je prije donošenja odluke o zahtjevu za pristup informacijama o raspolaganju tim sredstvima potrebno provesti test razmjernosti, kako to na kraju zaključuje i sam tuženik. Isto tako, valja istaći da je tužiteljica pravna osoba koja ima javne ovlasti samo u pojedinim segmentima svoje nadležnosti i to kod vođenja disciplinskih postupaka, kod provođenja postupka upisa i brisanja odvjetnika i odvjetničkih vježbenika te odvjetničkih društava u odgovarajuće imenike koje tužiteljica vodi. Osim toga, također, prilikom ocjenjivanja zakonitosti osporenog rješenja treba imati u vidu radi li se o poslovnoj tajni te činjenici da zaposlenici tužiteljice nisu niti državni niti javni službenici te da se njihove plaće ne financiraju javnim sredstvima te da za zapošljavanje kod tužiteljice nije propisana obveza provedbe javnog natječaja u okviru kojih bi postojala i obveza javnog navođenja opisa poslova, uvjeta koje kandidati moraju ispunjavati za zapošljavanje te iznosa plaće odnosno da zaposlenici tužiteljice obavljaju svoje poslove u skladu s odredbama Zakona o radu i Pravilnika o radu, a prema organizacijskim i poslovnim potrebama tužiteljice.

10. Iz spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba svojim zahtjevom od 5. kolovoza 2025. od tužiteljice tražila dostavu podataka o točnom broju zaposlenika tužiteljice na dan 31. prosinca 2024. s imenima zaposlenika i nazivima njihovih radnih

mjesta, traženim kvalifikacijama i kvalifikacijama koje ti zaposlenici stvarno imaju te njihovim pojedinačnim ostvarenim bruto plaćama u 2024.

11. Tužiteljica je provela test razmjernosti te ocijenila da ne prevladava javni interes za omogućavanje pristupa navedenim informacijama. Pozvala se i na akte tužitelja prema kojima se poslovnom tajnom tužiteljice smatraju podaci o plaćama zaposlenika tužiteljice. Dakle, kako se tražene informacije odnose na podatke koji su aktom tužiteljice određene poslovnom tajnom i koje sadrže informacije zaštićene zakonom kojima se uređuje područje zaštite osobnih podataka, pravilno je tužiteljica zaključila da je riječ o informaciji za koje je prije donošenja odluke nužno provesti test razmjernosti. Prema ocjeni ovoga Suda, dostava podataka o točnom broju zaposlenika tužiteljice s imenima zaposlenika i nazivima njihovih radnih mjesta, traženim kvalifikacijama i kvalifikacijama koje ti zaposleni stvarno imaju te njihovim pojedinačnim ostvarenim bruto plaćama, sadržavala bi dostavu podataka zaštićenih zakonom, Ustavom i Općom uredbom o zaštiti osobnih podataka. Iz navedenih razloga Sud prihvaća zaključak tužiteljice prema kojem je nakon provedenog testa razmjernosti valjalo odbiti zahtjev za dostavu traženih informacija. Kao prvo, neke od traženih informacija predstavljaju profesionalnu i poslovnu tajnu u skladu s aktom tužitelja. Osim toga, prema ocjeni ovoga Suda osporenim rješenjem u točki 1. omogućen je pristup informaciji koju zainteresirana osoba nije niti tražila. Što se tiče stručne spreme svakog pojedinog zaposlenika valja istaći da je uvidom u podatke koje je tužitelj dostavio razvidno da tužitelj raspolaže gotovom informacijom koja se odnosi na rekapitulaciju obračuna plaća za traženo razdoblje i evidenciju o radnicima za traženo razdoblje, ali ne postoji rekapitulacija o kvalifikacijama koje zaposlenici imaju, već je za svakog zaposlenika dostavljena diploma odnosno svjedodžba pa se u konkretnom slučaju, vezano za kvalifikacije zaposlenika, ne radi o informaciji u smislu odredbe članka 5. stavka 3. ZPPI-a, već bi se na temelju svih navedenih diploma i svjedodžbi tek takvu informaciju trebalo izraditi. Dakle, ne radi se o već izrađenom dokumentu u smislu odredbe članka 5. stavka 3. ZPPI-a, već o dokumentu kojim bi na temelju podataka tek trebalo izraditi. Dakle, pravilno je, prema ocjeni ovoga Suda zaključeno, nakon provedenog testa razmjernosti, da je trebalo odbiti zahtjev za dostavu traženih informacija zbog toga što se radi o specifikaciji isplate fizičkim osobama koje bi sadržavale unatoč prekrivenim podacima dostavu podataka zaštićenih zakonom, Ustavom i Općom uredbom o zaštiti osobnih podataka, a radi se i o informacijama koje predstavljaju profesionalnu i poslovnu tajnu u skladu s aktom tužiteljice. Osim toga, točkom 1. osporenog rješenja naložen je pristup informaciji koju podnositeljica zahtjeva (zainteresirana osoba) nije niti tražila te isto tako je naloženo u točki 5. dostavljanje informacije koja nije informacija u smislu članka 5. stavka 3. ZPPI-a, jer bi ju tek trebalo na temelju svih dokumenata diploma i svjedodžbi tek izraditi. Stoga je na temelju rezultata provedenog testa razmjernosti i javnog interesa, pravilnom primjenom odredaba ZPPI-a pravilno utvrđeno činjenično stanje te je odbijen zahtjev podnositeljice za dostavu traženih podataka, jer je utvrđeno da prevladava interes zaštite osobnih podataka i privatnosti odnosno poslovne tajne tužiteljice u odnosu na javni interes. Naime, javni interes za objavom konkretnih informacija postoji u slučajevima koji se odnose na pitanja zaštite okoliša, ugrožavanja javnog zdravlja, prijetnji obrani i javnoj sigurnosti, potrošnji proračunskih sredstava, zakonitosti rada tijela javne vlasti, odgovornog donošenja političkih odluka i upravljanja javnom imovinom, kršenja ljudskih prava te mogućih slučajeva političke korupcije, što se suštinski razlikuje od privatnih i partikularnih interesa. Dakle, javni interes za

objavljivanjem određenih informacija svakako treba razlikovati od zainteresiranosti javnosti odnosno interesantnih informacija, budući da su pitanja od javno interesa važna za ostvarivanje opće dobrobiti i blagostanja zajednice, dok javnost jednostavno može biti samo zainteresirana za neka pitanja, kao što je i u slučaju podnositeljice zahtjeva.

12. Što se tiče zahtjeva transparentnosti vezanih za pravne osobe koje imaju javne ovlasti kao što je u slučaju tužiteljice koja ima javne ovlasti samo u pojedinim segmentima svoje nadležnosti, valja istaći da tužiteljica na svojoj mrežnoj stranici objavlja informacije o imenima i prezimenima kao i nazivima radnih mjesta određenih zaposlenika tužiteljice koji su dostupni zainteresiranoj javnosti neograničeno, kao i godišnje financijska izvješća odnosno planove iz kojih je vidljiva i struktura i iznos potrošnje sredstava tužiteljice (uključujući izdatke za zaposlenike) te sve druge podatke koji su potrebni za ostvarenje transparentnosti odnosno javnosti i otvorenosti rada.

13. Osim toga, valja napomenuti da nije točna tvrdnja tuženika da je u svim dosadašnjim postupcima koji su vođeni pred ovim Sudom utvrđena javna dostupnost navedenih informacija (primjerice presuda poslovni broj: Us II-238/21 od 7. srpnja 2022. te Us II-261/21 od 10. lipnja 2022.).

14. Iz svega navedenog Sud je utvrdio da se rješenje tuženika temelji na pogrešnom pravnom pristupu zbog čega je usvojen tužbeni zahtjev i potvrđeno rješenje tužitelja od 3. rujna 2025.

15. Na temelju odredbe članka 117. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 8. travnja 2026.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.